

- 5) Artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13 en het doeltreffendheidsbeginsel moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een regeling waarbij een deel van de proceskosten voor rekening van de consument kan komen, en dit naargelang van de hoogte van de onterecht betaalde bedragen die hem wegens de nietigverklaring van een oneerlijk contractueel beding moeten worden terugbetaald, aangezien die regeling een aanzienlijk obstakel vormt dat consumenten kan ontmoedigen het hun door richtlijn 93/13 verleende recht op een effectieve rechterlijke toetsing van het potentieel oneerlijke karakter van contractuele bedingen uit te oefenen.

(¹) PB C 246 van 22.7.2019

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Tribunalul București — Roemenië) — JE/KF

(Zaak C-249/19) (¹)

(“Prejudiciële verwijzing – Verordening (EU) nr. 1259/2010 – Nauwere samenwerking op het gebied van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed – Uniforme regels – Artikel 10 – Toepassing van het recht van de staat waar de zaak aanhangig is”)

(2020/C 297/20)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Tribunalul București

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: JE

Verwerende partij: KF

Dictum

Artikel 10 van verordening (EU) nr. 1259/2010 van de Raad van 20 december 2010 tot nauwere samenwerking op het gebied van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed moet aldus worden uitgelegd dat de woorden “[i]ndien het krachtens artikel 5 of artikel 8 toepasselijke recht niet voorziet in de mogelijkheid van echtscheiding” alleen zien op de situatie waarin het toepasselijke buitenlandse recht in geen enkele vorm van echtscheiding voorziet.

(¹) PB C 206 van 17.6.2019.

Arrest van het Hof (Negende kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal da Relação de Guimarães — Portugal) — MH, NI / OJ, Novo Banco SA

(Zaak C-253/19) (¹)

[Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Insolventieprocedures – Verordening (EU) 2015/848 – Artikel 3 – Internationale bevoegdheid – Centrum van de voornaamste belangen van de schuldenaar – Natuurlijke persoon die niet als zelfstandige een bedrijfs- of beroepsactiviteit uitoefent – Weerlegbaar vermoeden dat het centrum van de voornaamste belangen van deze persoon zijn gebruikelijke verblijfplaats is – Weerlegging van het vermoeden – Situatie waarin het enige onroerend goed van de schuldenaar gelegen is buiten de lidstaat van de gebruikelijke verblijfplaats]

(2020/C 297/21)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Tribunal da Relação de Guimarães

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: MH, NI

Verwerende partijen: OJ, Novo Banco SA

Dictum

Artikel 3, lid 1, eerste en vierde alinea, van verordening (EU) 2015/848 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 betreffende insolventieprocedures moet aldus worden uitgelegd dat het daarin vastgestelde vermoeden ter bepaling van de internationale bevoegdheid om een insolventieprocedure te openen, volgens welk vermoeden het centrum van de voornaamste belangen van een natuurlijke persoon die niet als zelfstandige een bedrijfs- of beroepsactiviteit uitoefent zijn gebruikelijke verblijfplaats is, niet wordt weerlegd door het enkele feit dat het enige onroerend goed van deze persoon gelegen is buiten de lidstaat waar deze zijn gebruikelijke verblijfplaats heeft.

(¹) PB C 206 van 17.6.2019.

Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Italië) — WWF Italia o.n.l.u.s., e.a. / Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

(Zaak C-411/19) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Milieu – Richtlijn 92/43/EEG – Artikel 6 – Instandhouding van de natuurlijke habitats en van de wilde flora en fauna – Speciale beschermingszones – Aanleg van een weg – Beoordeling van de gevolgen van dit project voor de betrokken speciale beschermingszone – Vergunning – Dwingende redenen van groot openbaar belang)

(2020/C 297/22)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: WWF Italia o.n.l.u.s., Lega Italiana Protezione Uccelli o.n.l.u.s., Gruppo di Intervento Giuridico o.n.l.u.s., Italia Nostra o.n.l.u.s., Forum Ambientalista, FC e.a.

Verwerende partijen: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

Dictum

- 1) Artikel 6 van richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de procedure voor toestemming voor een plan of project waarvan de gevolgen voor een speciale beschermingszone niet kunnen worden gemitigeerd en waarover de bevoegde overheidsinstantie reeds een negatief advies heeft afgegeven, om dwingende redenen van groot openbaar belang kan worden voortgezet, tenzij er een alternatieve oplossing bestaat die minder nadelen meebrengt voor de betrokken zone, hetgeen door de verwijzende rechter moet worden nagegaan.
- 2) Wanneer de gevolgen van een plan of project voor een speciale beschermingszone negatief zijn beoordeeld ingevolge artikel 6, lid 3, van richtlijn 92/43 en de betrokken lidstaat krachtens lid 4 van dat artikel niettemin heeft besloten om dit te realiseren om dwingende redenen van groot openbaar belang, moet artikel 6 van deze richtlijn aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling op grond waarvan dit plan of project, na de negatieve beoordeling ervan overeenkomstig lid 3 van dat artikel en vóór de definitieve vaststelling ervan ingevolge lid 4 van dat artikel, wordt aangevuld door maatregelen die de gevolgen ervan voor die zone mitigeren en de beoordeling van deze gevolgen wordt voortgezet. In hetzelfde geval staat artikel 6 van de habitatrichtlijn daarentegen niet in de weg aan een regeling op grond waarvan de compenserende maatregelen in het kader van datzelfde besluit kunnen worden vastgesteld, mits ook de overige voorwaarden voor de toepassing van artikel 6, lid 4, van deze richtlijn zijn vervuld.